

Arrest

nr. 224 510 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verstuurt op 29 oktober 2018 via zijn advocaat naar de Ambassade van België te Marokko een brief met daarin een visumaanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Op 18 december 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf voor familiebezoek.

Op 4 januari 2019 stuurt de advocaat van verzoeker naar de Dienst Vreemdelingen zaken een brief waarin hij meldt dat de ingediende visumaanvraag moet beschouwd worden als een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van verzoekers Marokkaanse broer en Nederlandse schoonzus.

Op 11 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing:

"Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Een visum kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG werd ingediend op naam van R. A., geboren op (...)1993, van Marokkaanse nationaliteit, met als referent zijn schoonzus T. L., geboren op (...) 1986, van Nederlandse nationaliteit, gehuwd met zijn broer R.S.

Overwegende dat uit het arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie blijkt dat teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van familieleden' vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat niet aangetoond werd dat de visumaanvrager deel uitmaken of uitmaakten van het gezin van de schoonzus en dat deze laatste specifiek de zorg van de visumaanvrager op zich moet nemen.

Mijnheer legt bijvoorbeeld geen gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen dragen aan zijn levensonderhoud.

In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief deel uitmaakt van het gezin van mevrouw T. L.

Bijgevolg kan mijnheer R. zich niet beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.01.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de broer van R. S. en de schoonbroer van diens echtgenote T. L. Deze laatste heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko woonachtig. Evenwel is hij ten laste van zijn broer en schoonzus.

Zodoende vroeg hij een inreisvisum aan op basis van art. 5 lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG met zijn schoonzus als referentiepersoon.

Het betreft met andere woorden een aanvraag gebaseerd op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt evenwel in de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet door het volgende te bepalen:

"In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager deel uitmaakt van het gezin van mevrouw T. L."

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent het volgende bepaald: § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn broer en zijn schoonzus, de referentiepersoon. De nodige stukken werden hiertoe immers voorgelegd.

Zo toonde verzoeker op genoegzame wijze aan dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. Er werd aangetoond dat hij niet over onroerende goederen of gronden beschikt, noch over enige inkomsten.

Daar hierover niets wordt vermeld door verwerende partij in haar weigeringsbeslissing, werden deze stukken dan ook impliciet aanvaard. Verder heeft verzoeker geldstortingen voorgelegd.

Verzoeker was voorafgaand aan de visumaanvraag weldegelijk ten laste van zijn schoonzus, de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan.

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker ten laste is geweest van zijn zus, de referentiepersoon.

Er werd immers, voorafgaand aan verzoeker zijn visumaanvraag, op meerdere ogenblikken regelmatig geld overgemaakt aan verzoeker - die onvermogen is in zijn land van herkomst - door de referentiepersoon.

Hiermee werd aangetoond dat verzoeker reeds vóór zijn visumaanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft bovendien niet betwist dat verzoeker onvermogen is. Zoals reeds gesteld, heeft zij impliciet aanvaard dat uit de voorgelegde attesten van onvermogen genoegzaam naar recht blijkt dat verzoeker onvermogen is.

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Ven/verende partij gaat er blijkbaar verkeerdelijk vanuit dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent echter het volgende bepaald: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2", moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Het is dus voldoende dat verzoeker ten laste is om in aanmerking te komen voor het inreisvisum. Verwerende partij leest de wet verkeerd door te stellen dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

6.

Verwerende partij meent verder dat verzoeker een gezinssamenstelling diende voor te leggen waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen bijdragen aan zijn levensonderhoud.

Dit gaat echter een stap te ver.

De geldverzendingen zijn op naam van verzoeker gebeurd en het onvermogen van verzoeker is genoegzaam naar recht aangetoond.

Waarom zou verzoeker nog moeten aantonen dat zijn ouders of andere familieleden ook onvermogen zijn? Dit vereist een buitengewone inspanning die niet wordt vereist van andere derdelanders. Van de ouders kan wettelijk gezien niet verwacht worden dat zij hun meerderjarige zoon zouden onderhouden. Verzoeker is bovendien ongehuwd zodat er niet kan opgeworpen worden dat zijn eventuele echtgenote hem zou dienen te onderhouden.

Verzoeker is alleenstaand, zijn ouders zijn onvermogen en verzoeker is dus specifiek aangewezen op steun van de referentiepersoon.

7.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel in Marokko te blijven, met het gevolg dat de referentiepersoon en haar echtgenoot (de broer van verzoeker) gescheiden dienen te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - art. 2 en 3 Wet 29 juli 1991; - art. 62 van de vreemdelingenwet; - art. 47/1, 2° van de vreemdelingenwet - het zorgvuldigheidsbeginsel - het materiële motiveringsbeginsel; - het Unierecht. Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de

motieven vervat in de bestreden beslissing. Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 32 van de Visumcode. Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager: i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten; vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum." (eigen arcering). Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 60-63). De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1, van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een "toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie" vertegenwoordigt, "bijzondere aandacht" te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er "redelijke twijfel" bestaat over bepaalde aspecten.

Uit de samenlezing van voormelde bepalingen volgt dat de gemachtigde op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij een visum kort verblijf heeft aangevraagd op basis van de richtlijn 2004/38/EG met als referentiepersoon zijn schoonzus Taheri Laila van Nederlandse nationaliteit. Aangezien verzoeker als visumplichtige niet-EU-onderdaan een visumaanvraag kort verblijf heeft ingediend, valt hij wel degelijk onder artikel 32 van de voormelde verordening 840/2009/EG en dient het beoogde bezoek gekaderd te worden binnen de vereiste van het reisdoel. De bestreden beslissing motiveert verder als volgt:

"Overwegende dat niet aangetoond werd dat de visumaanvrager deel uitmaken of uitmaakten van het gezin van de schoonzus en dat deze laatste specifiek de zorg van de visumaanvrager op zich moet nemen. Mijnheer legt bijvoorbeeld geen gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen dragen aan zijn levensonderhoud. In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief deel uitmaakt van het gezin van mevrouw Taheri Laila. Bijgevolg kan mijnheer Rabhi zich niet beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG. Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

In casu heeft de gemachtigde geheel terecht vastgesteld dat verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf heeft ingediend, doch dat hij geenszins aantoonde ten laste te zijn van zijn schoonzus. Daarbij wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht op het gegeven dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2004/38/EG valt. Art. 2 van de Richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

“Artikel 2 Definities Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1) “burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit; 2) “familielid”: a) de echtgenoot; b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan; c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn; d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn; 3) “gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.” Terwijl art. 5, lid 2 Richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.” Verzoekende partij toont niet aan dat hij een familielid is van de referentiepersoon in de zin van artikel 2 van de Richtlijn 2004/38/EG. De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar punt 3 uit arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie van 5.09.2012, dewelke een citering is van punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 dewelke het volgende bepaalt:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‘familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.” Verzoekende partij betoogt voorts als zou hij wel degelijk ten laste zijn van zijn schoonzus en dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij geen aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft ingediend, maar een aanvraag voor een visum kort verblijf. Verzoeker dus niet dienstig stellen dat het aan aanvraag betreft op basis van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zou betreffen. Het moet benadrukt dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingsstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen. De bewijslast voor het aantonen dat is voldaan aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum, berust in beginsel op de aanvrager. Tevens laat verweerder partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het ten laste zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Nazicht van het administratief dossier toont aan dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij ten last zou zijn van de referentiepersoon, zijn schoonzus in casu. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar hij betoogt dat er regelmatig geld zou zijn overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon. Er blijkt echter geen enkel stuk voor te liggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld – of eender welke andere steun - heeft overgemaakt aan verzoekende partij. Er liggen enkel stukken voor van geldstortingen op naam van een derde persoon, de broer van verzoekende partij, aan verzoekende partij, dewelke niet relevant zijn in het kader

van deze aanvraag. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor als zou verzoekende partij financieel ten laste zijn van de referentiepersoon. Verwerende partij heeft dus correct geoordeeld op basis van alle elementen in het dossier dat niet blijkt dat de referentiepersoon specifiek de zorg van verzoekende partij op zich moet niet. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, hetgeen verzoekende partij in zijn verzoekschrift ook niet ontkent. Verzoekende partij meent zich dus te kunnen beroepen op de artikelen 5, tweede lid van richtlijn 2004/38/EG en op artikel 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij kan niet worden gevolgd, nu de verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat hij niet valt onder het toepassingsgebied van de richtlijn als broer van zijn Nederlandse schoonzus, daar hij niet aantoonde ten laste van haar te zijn. Deze artikelen, zoals hoger geciteerd, hebben slechts betrekking op familieleden van de burgers van de Unie in de zin van richtlijn 2004/38/EG, meer bepaald zoals omschreven onder de definities in artikel 2, 2), d) van genoemde richtlijn. Verzoekende partij maakt dan ook geen schending van het unierecht aannemelijk. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Het middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond: verzoeker heeft een visum aangevraagd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) maar hij toont niet aan dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon noch toont hij aan dat de referentiepersoon specifiek de zorg van verzoeker op zich moet nemen, zodat hij zich niet op deze richtlijn kan beroepen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat hij ten laste is van zijn broer en schoonzus, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij heeft zijn aanvraag gebaseerd op artikel 5.2 van de Burgerschapsrichtlijn en dus op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Zijn aanvraag werd geweigerd omdat niet voldaan is aan de voorwaarden van deze artikelen, terwijl verzoeker meent wel degelijk overeenkomstig artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet bewijzen te hebben voorgelegd dat hij ten laste is van zijn broer en van de referentiepersoon. Verzoeker stelt dat hij in dit verband immers voldoende stukken heeft neergelegd: een bewijs van onvermogensdheid in zijn land van herkomst, een bewijs dat hij niet over onroerende goederen of gronden beschikt, noch over enige inkomsten, regelmatige geldstortingen door de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn schoonzus. Verzoeker merkt op dat de bewijzen van onvermogensdheid, het niet beschikken over onroerende goederen of gronden of inkomsten niet worden vermeld in de bestreden beslissing en dus niet worden betwist. Verzoeker meent dat wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker meent dat het volstaat dat hij aantoont dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Vervolgens stelt verzoeker dat het te ver gaat om te vragen een attest gezinssamenstelling voor te leggen en een bewijs dat zijn ouders niet kunnen bijdragen aan zijn levensonderhoud. Verzoeker meent dat de gedane geldstortingen voldoende aantonen dat hij onvermogensd is en dat het niet opgaat dat hij zou moeten aantonen dat zijn ouders of andere familieleden onvermogensd zijn. Verzoeker meent dat van zijn ouders wettelijk gezien niet verwacht kan worden dat zij hun meerderjarige zoon zouden onderhouden.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat de aanvraag gekaderd moet worden binnen het Unierecht en dat de nationale rechter het nationale recht zoveel mogelijk dient uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn. Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing in Marokko moet blijven en dat de referentiepersoon en haar echtgenoot (verzoekers broer) dus gescheiden zijn van verzoeker waardoor het recht van de unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknót.

3.3.3.1. Er wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn visumaanvraag inderdaad heeft ingediend in het kader van de Burgerschapsrichtlijn met zijn Nederlandse schoonzus als referentiepersoon. De verwerende partij besluit echter dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de Burgerschapsrichtlijn, omdat verzoeker niet aantoont een ander familielid te zijn dat deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon noch dat de referentiepersoon specifiek de zorg van verzoeker op zich moet nemen.

Verzoeker betwist dit gegeven en stelt dat hij wel ten laste is van zijn broer en schoonzus. Hij zou in dit verband verschillende bewijzen hebben voorgelegd.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de referentiepersoon de Nederlandse schoonzus van verzoeker is, mevrouw L.T. Verzoekers broer heeft de Marokkaanse nationaliteit en is in het bezit van een F-kaart.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag onder meer volgende documenten heeft voorgelegd:

- een Marokkaans attest van 12 november 2018 dat hij geen beroep uitoefent;
- een Marokkaans attest van 8 november 2018 dat verzoeker op eer verklaard heeft geen inkomsten te hebben in 2017;
- een Marokkaans attest van 8 november 2018 dat aan verzoeker geen woonbelasting noch gemeentebelasting wordt opgelegd;
- een Marokkaans certificaat van 12 november 2018 dat verzoeker geen onroerend goed heeft gelegen op het grondgebied van Berkane;
- bewijzen van maandelijkse geldstortingen van verzoekers broer, de heer S.R. aan verzoeker gedurende het jaar 2018 (zes maal voor een bedrag van 400 euro, twee maal voor een bedrag van 300 euro en twee maal voor een bedrag dat niet in euro vermeld staat);
- loonfiches van verzoekers broer.

In de bestreden beslissing wordt over deze documenten het volgende overwogen:

“Overwegende dat uit het arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie blijkt dat teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van familieleden vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Overwegende dat niet aangetoond werd dat de visumaanvrager deel uitmaken of uitmaakten van het gezin van de schoonzus en dat deze laatste specifiek de zorg van de visumaanvrager op zich moet nemen.

Mijnheer legt bijvoorbeeld geen gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen dragen aan zijn levensonderhoud.

In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief deel uitmaakt van het gezin van mevrouw T. L.

Bijgevolg kan mijnheer R. zich niet beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij ten laste is van zijn Nederlandse schoonzus en in dit verband bewijzen heeft voorgelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen geldstorting van de referentiepersoon aan verzoeker, enkel geldstorting van verzoekers broer aan hem.

Het gegeven dat de bewijzen van onvermogen, het niet beschikken over onroerende goederen of gronden of inkomsten niet worden vermeld in de bestreden beslissing, brengt niet mee dat de verwerende partij deze stukken aanvaardt, zoals verzoeker lijkt aan te geven. De omstandigheid dat deze stukken niet worden vermeld lijkt *in casu* enkel te wijten aan het feit dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij deel uitmaakt of uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon specifiek de zorg van verzoeker op zich moet nemen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, kan deze vaststelling volstaan om te concluderen dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

3.3.3.2. Verzoeker meent dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker meent dat het volstaat dat hij aantoonde dat hij ten laste is van de referentiepersoon en verwijst in dit verband naar artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn:

“Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker meent dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet maar stelt toch dat de verwerende partij niet kan eisen dat hij aantoont deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Er wordt echter vastgesteld dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet twee categorieën omvat: het ander familielid dat in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie of het ander familielid dat in het land van herkomst deel uitmaakt(e) van het gezin van de burger van de Unie. Ook uit artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat het ander familielid ten laste moet zijn van de burger van de Unie of deel moet uitmaken van zijn gezin. Bijgevolg is het niet foutief van de verwerende partij om te onderzoeken of verzoeker deel uitmaakt(e) van het gezin van de burger van de Unie, met name zijn Nederlandse schoonzus. Verzoeker betwist niet met concrete gegevens dat hij geen deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus, zodat dit motief overeind blijft. Er wordt ook nog verwezen naar wat gesteld wordt in punt 3.3.3.3.

Verzoeker voert wel aan dat hij ten laste is van zijn schoonzus. Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker enig stuk in dit verband heeft voorgelegd, zodat het niet steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij hierover niet motiveert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de voorgelegde geldstortingen niet uitgaan van de Nederlandse referentiepersoon.

3.3.3.3. Waar verzoeker aanvoert dat het te ver gaat om te vragen een attest gezinssamenstelling voor te leggen en een bewijs dat zijn ouders niet kunnen bijdragen aan zijn levensonderhoud, doet deze kritiek geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet aantoont alleen te wonen en dat in het licht van de voorgelegde stukken bijgevolg niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker effectief deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen. De verwerende partij spreekt zich niet uit over het feit of verzoekers ouders of andere familieleden hem zouden moeten onderhouden, de verwerende partij onderzoekt enkel of verzoeker al dan niet deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, zoals vermeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

3.3.3.4. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: HvJ) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt; 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Uit het hierboven weergegeven artikel 3.1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat deze richtlijn van toepassing is op de Nederlandse schoonzus van verzoeker die in België verblijft en op haar familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2 van dezelfde richtlijn, die haar begeleiden of zich bij haar voegen. Uit artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn blijkt dat het gastland de binnenkomst en het verblijf van andere familieleden vergemakkelijkt, namelijk de familieleden die niet onder artikel 2, punt 2 van de richtlijn vallen en die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie (*in casu* de Nederlandse schoonzus van verzoeker) of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (*cf.* conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan in welk opzicht de bestreden beslissing zou indruisen tegen de bewoordingen en het doel van de Burgerschapsrichtlijn. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het licht van de Burgerschapsrichtlijn heeft onderzocht of verzoeker valt onder de definitie van een ander familielid, wat zij mocht doen gezien verzoeker zijn aanvraag in die hoedanigheid indiende. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat het vrij verkeer van de Unieburger, *in casu* verzoekers Nederlandse schoonzus, belemmerd wordt door het feit dat verzoeker zich niet bij haar kan komen voegen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier (uittreksel uit het rijksregister dd. 20 december 2018) blijkt dat verzoekers Nederlandse schoonzus haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend toen zij van Nederland naar België is komen wonen op 3 augustus 2011, dat zij op 6 februari 2012 in Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met haar partner en op 10 maart 2014 in Antwerpen huwde met haar huidige echtgenoot. Van 3 mei 2016 tot 1 april 2017 had zij tevens een adres in Nederland. Verzoeker toont bijgevolg niet aan hoe “het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot” wordt door het feit dat hij zich niet naar België mag begeven.

3.3.3.5. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het foutief is of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat verzoeker in het licht van de voorgelegde stukken niet aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, dat hij zich dus niet kan beroepen op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn en dat bijgevolg het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en het visum geweigerd wordt op basis van artikel 32 van de Visumcode. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.5.6. Verzoeker voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het fair play beginsel maar laat na om de schending van deze beginselen met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de beginselen die hierboven vermeld worden door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET